

LBRIS

We know
books

L.J. ANDREWS

EVER
QUEEN

RĂGINA VEȘNICIEI

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Prolog

Ziua fatidică

Finalul lui nu avea să se schimbe.

Adevărul era că băiatul știuse mereu că povestea lui avea să se termine așa. Așa se întâmpla când erai de partea celor care au pierdut războiul.

Apa se lovea cu blândețe de țărâm și de spatele băiatului. Războinicii formau o baricadă între ei și acasă. Nisipul ud se lipea de pantalonii murdari care-i acopereau genunchii răniți, însă răcoarea mării îi oferea o ușurare ce-l ajuta să respire din nou.

Noaptea petrecute înghesuit între pereții de piatră nemiloși ai celei ajunseseră la final. Acum, avea să-și înfrunte soarta.

Alături de el se afla alt băiat care își aștepta pedeapsa. Un băiat pe care regele cel tânăr ar fi trebuit să-l urască. Dar regele nu putea să-l urască pe celălalt Fermecat al Mării. Un alt eșec pe lista tuturor lucrurilor pe care tatăl lui, regele, și le-ar fi dorit de la el.

Al doilea băiat, bătut și murdar, era singurul care mai rămăsese dintre cei de acasă.

Ceilalți de pe țărâm plecaseră deja pe vasele lor ostentative din os și lemn moale, cu pânze negre și albastre. În clipa în care lupta se terminase, dispăruseră sub valurile dezlănțuite.

Băiatul rege se temea de oamenii de pe țărâm, de cuțitele care le atârnavă la brâu, de sângele care li se adunase sub unghii. Dar încă

avea un dram de putere, dovadă fiind maxilarele lor încordate, felul în care îl evitau și modul cum îl priveau de parcă în orice clipă putea să se năpustească asupra lor. Îi era frică de ei, dar și Fermecații Pământului se temeau, fără doar și poate, de regele mării.

În timp ce regii și reginele tărâmurilor inamice pronunțau pedeapsa pentru al doilea Fermecat al Mării, regele tânăr și-a strâns degetele învinețite în jurul noului său talisman mic. Fata încercase să-l facă să pară mai valoros decât era de fapt. Era o exagerare să spui că era din argint. Rândunica mică era mai degrabă dintr-o tunică moale.

Cu toate astea, din clipa în care mica lui privighetoare a fugit prin iarba înaltă, tânărul rege s-a ținut strâns de darul ei de despărțire. Ura îi clocotea în sânge, ca o otravă, însă nu putea să-și ia gândul de la mica pasăre ce-i spusese povești mărețe în cea mai întunecată noapte.

O singură privire. O ultimă căutătură. Putea să mai fure una de la fată, înainte să fie închis în spatele valurilor. Însă, când băiatul și-a ridicat privirea, s-a lovit de un dușman biciuit de război, dar fatal, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare.

Privirea întunecată a regelui Fermecaților, care putea să zguduie pământul din temelii, l-a acaparat, precum noaptea care înghițea soarele. Poate că pedeapsa primită de băiat nu va fi exilul. Poate că regele Mânuiitorul Pământului nu avea să stea pe gânduri și urma să păteze nisipul cu sângele său otrăvitor.

– Nu m-ai provocat, băiete, a spus regele inamic.

Provocarea. Țasta era întregul scop al sosirii regelui mării pe tărâmul uscat. Își făcuse de râs regatul, ca un prost. După un singur moment vulnerabil, un singur cântec tămăduitor oferit unui dușman aflat pe moarte, băiatul renunțase la șansa lui de a revendica puterea pe care o pierduse în numele tatălui său în urmă cu mulți ani.

– Alte lucruri mi-au captat atenția.

Țasta a fost singurul răspuns al tânărului rege.

Îi era teamă, dar nu avea de gând să se dea de gol. Regii Veșniciei nu trebuiau să aibă nici o slăbiciune. Așa că băiatul și-a ridicat capul, așteptând lovitura de la aceeași secure neagră și mortală care frânsese și inima tatălui său.

Neliniștea îi șerpuia pe spate, când Mânuiitorul Pământului a îngenuncheat și și-a lipit nasul de al băiatului.

De ce s-ar coborî un rege biruitor la același nivel cu inamicul său înfrânt?

Mânuiitorul Pământului era capabil să frângă gâtul băiatului, însă, cu toate astea, i-a vorbit pe un ton domol, aproape blând:

– Ai putea să rămâi aici. Ai fi binevenit printre ai noștri și ți-ai putea conduce în continuare poporul dacă ai vrea. Avem aici regi și regine care să te îndrume.

Să rămână aici? Tatăl Privighetorii lui, inamicul său, bărbatul pe care venise să-l omoare, voia ca el... să rămână?

Băiatul s-a uitat peste umărul regelui dușman mai repede decât străbate o stea căzătoare cerul. Ea stătea lângă mama ei și era trasă la față. Purta o rochie verde frumoasă și un lanț auriu peste buclele ei negre delicate. Era o altă înfățișare decât cămașa de noapte simplă pe care o purtase pe sub pelerina din blană când se strecurase în celula lui.

Privirea i s-a intersectat cu ochii ei de safir, moment în care băiatul a simțit că ceva în el s-a schimbat. Ceva solid a luat naștere undeva în adâncul pieptului, un sentiment necunoscut.

„Rămâi aici!“ Putea să stea aici și să asculte mai multe povești de-ale ei, în timp ce... era controlat de regi. Pentru că la asta se reducea totul: era o altă ocazie ca o versiune nouă a lui Harald și a lui Thorvald să îl sculpteze după bunul-plac într-un rege ușor de manipulat.

Cu o grimasă în colțul buzei, băiatul s-a întors din nou către inamic.

– Știi exact ce înseamnă îndrumarea regilor, Mânuiitor al Pământului, a șuiertat băiatul.

– Nu sunt unchiul tău, băiete, și nu sunt nici tatăl tău.

Dumnezeule, oare îi putea citi gândurile? Băiatul și-a ținut respirația. Nu a știut cum să reacționeze când dușmanul lui, un bărbat care ar fi trebuit să-i taie gâtul, i-a șoptit din nou.

De data asta, a vorbit și mai încet, și mai blând, ca și cum regele pământului știa secretul și a simțit atracția către privighetoarea care

stătea lângă mama ei. Ca și cum pe Mănuitorul Pământului nu-l deranja dacă un șarpe al mării se împrietenea cu o privighetoare.

– Rămâi aici, Erik, Cântărețul Sângelui! Unora le-ar fi mai bine dacă ai face asta.

Băiatul s-a uitat din nou la fată. „Unora le-ar fi mai bine.“ Oare și ei i-ar fi mai bine dacă el ar rămâne în lumea ei? Slabe șanse! Cu toate astea, băiatul voia să accepte. Mai mult decât orice, voia să uite disprețul tatălui său, să uite ura și să rămână cu pasărea cea mică și cu poveștile ei.

Dar ura era o chestie capricioasă. Vârtejul dorinței și al poftelor putea să dispară când dezgustul și teama se țineau strâns de tine.

Băiatul și-a ales finalul. A ales să nu rămână în locul unde privighetorile își cântă melodiile tulburătoare. A jurat că va vărsa sânge, deși dușmanul îi oferise pace. Băiatul s-a asigurat că Mănuitorul Pământului nu va avea de ales și-l va închide.

În timp ce valurile se loveau de capul tânărului rege și curenții violenți îl înghițeau și-l trăgeau spre casă, s-a gândit la ea.

S-a gândit că poate, într-o zi, va găsi un mod prin care să încheie povestea pe care o începuse pe tărâmul dușmanilor săi. Poate o va scăpa de regele dușman, din moment ce, așa cum înțeleșese, ea nu era a lor.

Ea îi era menită lui.

Capitolul 1

Șarpele

„Pentru Livia.“

Numele ei îmi tot răsuna în minte cu fiecare lovitură de la războinicii Fermecații Pământului.

Trebuia să trăiesc pentru ea. Trebuia să mă întorc pe Corabia Veșniciei și să o gălesc. Nu trebuia decât să mai rezist îndeajuns cât Aleksii să vorbească în numele meu.

Jonas, unul dintre prinții de pe tărâmurile cu Fermecații Pământului, a rânjit când oamenii lui mi-au băgat o bucată de piele murdară în gură. Am înghițit, simțindu-i gustul mucegăit, de parcă fusese ținută în niște pantaloni uzi de la transpirație și apoi sub soarele încins.

Jonas m-a tras de braț și m-a forțat să mă ridic. Coapsele mi-au luat foc, ca și cum o flacără devora osul.

– Trimiteți un semnal gărzii de supraveghere de pe țarm! a ordonat Jonas. E posibil să fie mai mulți idioți ca el în valuri.

„Încă puțin. Mai rezistă puțin!“

Doi războinici s-au dus spre capcana în care căzuseră Alek și Tait. Peste puțin timp, vor înțelege ce greșeală au făcut. Îl voi înfrunta pe Mănuitorul Pământului – în genunchi, dacă e nevoie – și apoi ne vom întoarce spre regatul meu, ca să-mi gălesc regina.

Nu m-am împotrivit când Jonas le-a ordonat unor comandanți să mă lege de încheieturi. Nu am opus rezistență când m-au târât spre locul unde armăsarii pământului își așteptau călăreții. Bestiile arătau ciudat. Îi mai văzusem, dar, spre deosebire de acvacaii de pe tărâmul meu, aceștia nu păreau capabili să înoate în valuri. Aveau dinți tociți, copite rotunjite și cozi care foșneau și semănau cu părul zânelor.

– Henrik, i-a zis Jonas unui războinic. M-am gândit mai bine, lasă-i pe ceilalți Fermecați ai Mării să mai putrezească puțin! Vreau să mă concentrez pe rege.

Războinicul a încuviințat și s-a oprit la zece pași de groapa din colină. La naiba! Aveau să-l lase pe Aleksî în urmă.

De aici se auzeau țipetele înfundate ale lui Alek și ale lui Tait, dar nu se înțelegea ce spuneau. Poate era o vrajă, un blestem al sorții, dar nu păreau decât niște bărbați care țipau de la ușa vecină. Oamenii lui Alek nu își dăduseră seama că prinseseră un prinț. Iar eu aveam nevoie disperată de vocea și de sprijinul prințului.

Panica a început să mă apese pe piept. Am mormăit și am protestat, în ciuda cărpei mucegăite din gură. Jonas doar a scos un râset înveninat, s-a urcat pe calul lui și a tras de legătura din jurul încheieturilor, moment în care am căzut.

Jonas s-a aplecat și m-a fixat cu privirea.

– Ține pasul, Cântăreț al Sângelui!

Eram ca și mort.

Prințul a tras de funie din nou și m-am împleticit în față. Cu fiecare pas, simțeam cum mă apăsa pe spate povara sufocantă a secului.

Ce va păți Livia dacă nu voi ajunge la ea? Oare o va găsi Gavyn? Poate avea s-o aducă acasă, să o elibereze de problemele din regat. Putea să revină la pacea pe care o distrusesem.

Mi-am ridicat capul spre cer. Stelele erau diferite aici. Singura pe care aș fi putut s-o recunosc era Abisul Umblător, dar era în spate, plutind deasupra mării.

După ce muream, speram că... Speram că zeii îmi vor da voie să trăiesc pe ambele ceruri, precum Abisul Umblător. Astfel, aș putea s-o văd mereu.

Războinicii au menținut un ritm constant. Uneori mă mai împiedicam, iar atunci prințul pământului nu încetinea, doar îmi spunea să mă ridic și să grăbesc pasul. Deja când am ajuns la porțile impunătoare ale fortăreței principale, eram transpirat tot și durerea din picior se transformase dintr-una arzătoare într-una înțepătoare, ca și cum îmi erau înfipte ace în fiecare por.

Un războinic dintr-un turn de supraveghere a suflat într-un corn curbat. Procesiunea s-a oprit un pic la porți și am profitat de moment ca să-mi trag suflul și să respir prin bucata de piele transpirată din gură.

Lanțurile de fier au zăngănit, funia groasă s-a întins și a mormăit când un grilaj greoi a fost ridicat de la locul lui, oferindu-le cale liberă războinicilor care voiau să intre.

Toți ochii erau ațintiți asupra noastră, studiindu-ne fiecare mișcare. Șoaptele ne urmăreau precum umbrele când oamenii din interior m-au recunoscut.

Ne-am oprit la intrarea lată și arcuită care ducea spre holul principal.

Jonas a descălecat de pe armăsarul lui și s-a apropiat de gardianul de la ușă.

– Unde e regele Valen?

– În turn, milord.

– Cheamă-l aici! Acum!

Gardianul a fost luat prin surprindere de tonul tăios al prințului. Era evident că, de obicei, nu vorbea așa. Mai mult ca sigur că cei mai mulți Fermecați ai Pământului se purtau diferit de când le furasem prințesa.

În urmă cu puțin timp, ferestrele erau decorate cu funde festive și cu obloane. Mesele erau pline cu melci cu miere și dulciuri presărate cu zahăr. Acum, dulciurile din sală fuseseră înlocuite de bere cu un miros puternic, săbii și pergamente cu hărți prost desenate cu ce bănuiam că era versiunea lor pentru Regatul Veșniciei.

Nu erau corecte. Nu o vor găsi niciodată pe Livia pur și simplu ghicindu-i locația și nu vor străbate niciodată Marele Hău cu vasele lor înguste, care semănau mai degrabă cu un șarpe marin decât cu o corabie.

Nu puteam să mor aici, altfel și ea avea să moară.

Știam că Larsson putea să omoare și putea fi crud când făcea asta. Văzusem destul cât să-i dau porecla de Temnicerul Oaselor.

Toată lumea a tăcut când Jonas a tras de funie.

– Îl avem pe Cântărețul Sângelui!

Au urmat câteva icnete de uimire și săbiile au fost luate de pe masă. Jonas m-a împins cu putere și m-a îngenuncheat. Mi-a căzut călușul de piele din gură și din jur au răsunat râsete.

În fața mea au apărut două ghetе uzate acoperite cu nămol.

– Ridică-l, Stieg! a strigat cineva din spate.

Bărbatul a îngenuncheat. Mi-am ridicat lent privirea, ca să-l văd pe războinic.

Stieg încă avea cicatrici pe maxilar, care porneau de sub barba lui împletită. Una dintre ele îi străbătea sprânceana. O avea de când fusese blocat ca prizonier cu mine, în încăperea aia, cu mult timp în urmă.

Dacă era cineva care să asculte ce aveam de spus, acela era războinicul.

– Nu am rănit-o, am spus eu repede. Nu i-am rănit pe nici unul dintre ei. Trebuie să mă ascuți...

– Te-am avertizat, a spus Stieg, cu tristețe în glas. Acum, nu pot să te protejez, Rege al Veșniciei.

– Ascultă-mă! am șuierat. Prințul vostru e blocat într-o groapă din colină, Stieg.

S-a încruntat când i-am folosit numele. Stieg s-a ridicat și m-a tras după el. În timp ce mă ținea de braț, m-a întors spre hol, dar le-a făcut un semn celor doi bărbați care stăteau lângă ușa îngustă.

Când aceștia au plecat, am îndrăznit să sper.

La doi pași de noi era Jonas, cu un zâmbet malefic, iar lângă el se afla un alt bărbat care semăna cu el. Fratele lui. Livia menționase că erau prinți gemeni.

O nuanță întunecată, precum cerneala, se revărsa în albul ochilor lor, de la magia neagră.

În jurul prinților erau războinici care țineau strâns de mânerul săbiilor. Bărbați, femei, toți mă studiau ca și cum sperau că aveau

să mă poată jupui doar cu privirea. Lângă Jonas era femeia care fusese alături de Livia în noaptea în care o răpisem.

Aceasta bătea ușor cu pumnalul în palma ei feminină. Ea era cea mai feroce dintre toți.

Ușile din lateralul meu s-au lovit de perete, dărâmând două scuturi atârinate. Pe hol s-a lăsat tăcerea, ca atunci când un val se retrage de pe țărm.

În ușă stătea regele Mânuiitorul Pământului, cu securi în mâini. Respira greoi și era furios. Privirea care fusese cândva plină de milă pentru un băiat ajuns la finalul războiului clocotea acum cu o răutate al cărei gust îl simțeam.

„Rămâi aici, Erik, Cântărețul Sângelui!“

Bărbatul care stătea în capătul holului nu voia pace. Voia vărsare de sânge.

Roșul îi încadra ochii negri cu o urmă de sete de sânge. Părul închis la culoare îi cădea peste frunte, neîngrijit și sălbatic. Un rege al puterii și al demnității în timpul războiului, acum părea mai mult bestie decât om.

Nu am avut timp să observ prea multe înainte ca Valen Ferus, ucigașul tatălui meu, să învârtă una dintre securile sale din oțel negru. Cu pași mari, de Fermecat din Neamul Noptii, a traversat sala din mai puțin de zece pași.

Stieg a plecat de lângă mine în clipa în care m-am lovit cu spatele de zidul de piatră. Aerul mi-a părăsit plămânii din cauza loviturii, apoi nu a mai putut reveni la loc, deoarece Valen a folosit mânerul securii pentru a-mi strivi gâtul.

– Unde este? mi-a urlat în față.

În minte mi-au răsunat cuvintele lui, dintr-un trecut îndepărtat. „Rămâi!“

Erăm sigur că regele Mânuiitorul Pământului avea să facă în așa fel încât să rămân pentru totdeauna. Avea să se asigure că oasele mele aveau să împânzească această țară până aveau să se transforme în praf.

Capitolul 2

Privighetoarea

Atmosfera era ciudată, catifelată și prea bogată în mirodenii precum cardamom și citrice. Am tras încă o dată aer adânc în piept, căutând mirosul curat al mării și căldura din briza ce venea dinspre orașul regal.

Am gemut, mișcându-mă pe o suprafață moale. Era pufoasă, ca un covor de mușchi care se întindea sub spatele meu, dar durerea îmi înflorea în piept de parcă cineva îmi străpunsese trupul cu un cui ruginit, ținându-mă pe loc.

Am deschis un ochi. Genele îmi erau presărate cu sare, fie de la lacrimi, fie de la mare, nu-mi aminteam. Adevărul era că nu-mi aminteam prea multe până...

„Larsson.“

Am deschis ochii dintr-odată, sacrificând câteva gene uscate care au căzut pe obrajii umezi. M-am ridicat brusc, aproape așteptându-mă să fiu trasă înapoi de lanțuri de fier sau de un guler din jurul gâtului.

Nu s-a întâmplat însă nimic de genul ăsta. În jurul meu erau ferestre deschise, care lăsau briza dimineții să plutească într-o... cameră. Marginea rotunjită a unui turn se înălța până la grinzile rezistente ale unui acoperiș ascuțit.

Unde naiba eram?

Draperii groase verzi și aurii erau atârinate în jurul celor patru stâlpi impunători ai patului, un covor țesut în nuanțele de roz, portocaliu și albastru ale unui apus pe mare acoperea podeaua nefinisată, iar o măsuță din castan, pe care erau perii și piepteni din argint și uleiuri pentru parfumarea pielii, era lipită de un perete.

Cineva mă îmbrăcase într-o cămașă subțire, curată, din mătase țesută manual. Părul meu curgea într-o împletitură încălțită pe umăr, de parcă dormisem pe el de mai multe ori, iar acum trebuia periat. Doar niște urme vagi de vânătăi, căpătate după ce fusesem aruncată pe puntea bărcilor lui Larsson, îmi rămăseseră pe șold.

Cât de mult timp trecuse de când mă luase?

Ce fel de joc era ăsta?

Mă așteptasem la temnițe umede, pline cu urină și cu mizerie, poate chiar să mă trezesc în Lumea de Dincolo. În nici un caz într-o cameră luxoasă, asemănătoare cu camerele mele din Fortul Crimson.

Pentru o clipă, picioarele mele s-au ridicat deasupra podelei, de parcă o ființă cu solzi și colți ar fi putut să se întindă și să mă muște, până le-am lăsat jos, mișcând din degete. Am început să-mi amintesc frânturi de când fusesem răpită din orașul regal.

Printr-un șiretlic, Larsson mă scosese din camerele regelui, dar... pe toți zeii, Tait!

Cel-ce-umbă-prin-inimi, sângerând pe treptele de piatră de lângă docuri. Imaginea era puternic întipărită în mintea mea, reală și aprigă, de eram sigură că îi puteam simți sângele pe limbă.

Am strâns pumnii și i-am lipit de frunte. Tait, acel bastard ursuz. Mereu am crezut că mă disprețuia și, cu toate astea, a venit după mine, deoarece știa că ceva nu era în regulă. A venit să mă protejeze.

M-am aplecat peste genunchi, cu degetele răsfricate în fața gurii. De ce tocmai Larsson?

– Frați.

Cuvântul mi-a alunecat de pe buze, o declarație suavă către camera goală. Pulsul mi s-a întetit. Cuvântul răsuna clar și otrăvitor în mintea mea – Larsson îl numise pe Erik fratele său.

Zvonurile despre Thorvald și un alt copil nu îl preocupaseră pe Erik. Era convins că, dacă Thorvald chiar ar fi avut alt copil, poziția